



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **INVEST IN REAL, s.r.o.**, se sídlem Praha 5-Jinonice, Markova 600/6, IČ 27201031 v řízení zastoupeného JUDr.Dankou Filasovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Na Příkopě 22 proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje** se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osoby zúčastněné na řízení: L. P., bytem P. 4, D. 10, v řízení zastoupeného JUDr. Pavlem Krýlem, CSc, obecným zmocněncem, bytem Praha 4, Křtinská 617, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010, čj: 168708/2010/KUSK, sp. zn. 123821/2010/KUSK/2**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Nalžovice ze dne 29.6.2010, čj: OUNAL-102/2010 o uložení povinnosti do 15 dnů od právní moci rozhodnutí odstranit pevnou překážku – závoru na pozemku parc.č.521/2 v k.ú. Nalžovické Podhájí, obec Nalžovice, a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, že žalovaný nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci.

K popisu skutkového děje a dosavadního řízení uvedl, že nabyl parcelu parc. č. 521/2 jako vydražitel v exekuční věci EX 383/2004, že na parcele byl umístěn nápis cizím vstup zakázán a zvedací závora, jelikož se jednalo o původní uzavřenou rekreační chatovou oblast OBOZ patřící Technometře Radotín. Uvedl, že žádný z vlastníků nikdy nedal souhlas k tomu, a to ani konkludentní, aby se uvedená parcela užívala veřejně. Dne 4.12.2009 oznámil Obecní úřad Nalžovice jako silniční úřad zahájení řízení o odstranění pevných překážek, že dne 18.3.2010 bylo vydáno předběžné opatření otevřít kovovou závoru na cestě na pozemku a umožnit tak volný průchod a průjezd po předmětné komunikaci k pozemkům pana P. a že pan P. má zajištěn přístup ke svým pozemkům jiným způsobem, a to na základě věcného břemeno zřízeného s předchozím vlastníkem povinných parcel 507, 526 a 1275, které jsou nyní ve vlastnictví žalobce.

Poukázal na to, že pozemková parcela č. 521/2 se nachází v uzavřené chatové oblasti a je obklopená parcelami označenými jako ostatní plocha – ostatní komunikace. Dle přílohy ke katastrální vyhlášce č. 26/2007 Sb. se způsobem využití pozemku „ostatní komunikace“ označují pozemky, na kterých se nachází místní nebo účelová komunikace, dovozuje, že na všech pozemcích se nachází účelová nebo místní komunikace. Nesouhlasí tedy se zjištěním obce Nalžovice, že k pozemkům ve vlastnictví navrhovatele L. P. parc.č. 637/1 a 637/12 v k.ú.Nalžovické Podhájí není možný průchod a průjezd po jiné komunikaci než komunikaci na pozemku parc.č. 251/2 v k.ú. Nalžovické Podhájí. Konstatování, že na určité parcele se nachází účelová komunikace, automaticky neznamená, že tato účelová komunikace je veřejně přístupná. Poukazuje na to, že obec Nalžovice dne 18.3.2010 učinila závěr, že v případě komunikace přes pozemkovou parcelu č. 521/2 se nejedná o veřejnou komunikaci (rozhodnutí o předběžném opatření). Následně pak obec Nalžovice změnila svůj názor. Žalobce je přesvědčen o tom, že se jedná o účelovou komunikaci v prostoru uzavřené závorou, tudíž se jedná o neveřejnou účelovou komunikaci. Žalovaný se v rozhodnutí s rozporem v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádal. Poukázal také na to, že žalovaný s ohledem na ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 o pozemních komunikacích neřešil zda a jaké nemovitosti se nacházejí v sousedství, k jejichž spojení by předmětná komunikace měla sloužit. Dále poukázal na to, že ostatní vlastníci sousedních rekreačních chat mají zřízeno věcné břemeno odpovídající právu chůze a jízdy přes parc. č. 521/2 a komunikaci tedy považují za neveřejnou. Stejně tak má pan P. zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy na své parcely č. 637/1 a 637/12 již od roku 2006, kdy pozemek parc. č. 521/2 patřil předchozímu vlastníkov.

Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že předmětná komunikace splňuje zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Podle rozsudku NSS sp.zn. 6 Ans 2/2007 nelze znak veřejné přístupnosti pozemní komunikace dovodit z výpisu z katastru nemovitostí. Pokud měl Obecní úřad Nalžovice pochybnosti o tom, zda jde o uzavřený prostor nebo objekt, tak měl dle § 7 odst. 2 silničního zákona o tom vydat rozhodnutí, což ve vztahu k pozemkům parc. č. 521/1 a 521/2 neučinil. Zákon v § 7 odst. 1 neprohlašuje účelovou komunikaci automaticky za veřejně přístupnou. Žalobce poukázal také na rozhodnutí Nejvyššího soudu a zejména na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9.1.2008, sp.zn. II.ÚS 268/06, dle kterého veřejně přístupná účelová komunikace může vzniknout proti vůli vlastníka dotčeného pozemku pouze za poskytnutí kompenzace, k čemuž v tomto případě nedošlo. Žalobce dále poukazuje na to, že komunikace je v uzavřeném prostoru a že INVEST IN REAL, stejně jako jeho předchůdci, vymezuje okruh uživatelů účelové komunikace tak, že jimi jsou vlastníci chatiček na sousedících pozemcích a osoby, které mají v sezónním pronájmu chatičky na pozemcích žalobce a kterým

dal klíč k závoře. V rozsudku Nejvyššího soudu čj. 22 Cdo 1868/2000 je uvedeno, že se nelze domáhat prohlášení cesty v uzavřeném objektu souseda za veřejnou. Není splněn ani druhý předpoklad, a to že užívání cesty slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby, jelikož na pozemek navrhovatele a též na pozemky sousedící je možný přístup jinak po ostatních komunikacích na parcelách č. 521/5, 521/3, 1556 a 1621 a též po cestě, která je zakreslená na plánu v Technické zprávě ze dne 1.11.2009 a která vede mezi pozemkovými parcelami 521/2, 521/3 a 519/2. Tudíž není dána nenahraditelnost a nezbytnost komunikační potřeby. Poukazuje na to, že obec Nalžovice ve vyjádření ze dne 18.6.2009 konstatovala, že se jedná o komunikaci v chatové lokalitě, konkrétně lokalitě OBOZ, tudíž se jedná o uzavřený prostor. Navíc jsou zde vybírány od majitelů chat poplatky za rekreační pobyt a poplatky z ubytovací kapacity, což svědčí o tom, že se jedná o uzavřený areál chatové lokality. Také podotkl, že správně by měla parcela č. 521/2 být evidována jako sportoviště a rekreační plocha.

Žalobce dále vytýká, že rozhodnutí je nezákonné, neboť ustanovení § 29 odst. 3 zákona č. 19/1997 se nevztahuje na účelové komunikace. Je si vědom závěrů rozsudku NSS sp.zn. 6 Ans 2/2007, ale je přesvědčen o tom, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu rozšířit pravomoc silničního správního orgánu též na účelové komunikace nacházející se na soukromých pozemcích, tak by to v uvedeném ustanovení učinil. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné v části, kdy přiznává obci Nalžovice jako silničnímu správnímu orgánu pravomoc nařídit odstranění pevné překážky s parc. č. 521/2 v k.ú. Nalžovické Podhájí. Žalobce je přesvědčen o tom, že mělo být vydáno rozhodnutí o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, což učiněno nebylo.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nezjišťoval, zda v roce 1997 bylo vydáno povolení na umístění závory na parc. č. 521/2. Poukazuje také na to, že účelová komunikace na pozemkové parc. č. 521/2 byla zřízena za účinnosti předchozího zákona o pozemních komunikacích č. 135/61. Podle tohoto zákona pro povolení stavby veřejné účelové komunikace bylo zapotřebí stavební povolení podle § 16, pro účelové komunikace v uzavřených prostorech nebo objektech stavební povolení zapotřebí nebylo. Proto je přesvědčen o tom, že Obecní úřad Nalžovice měl takové povolení předložit.

Dále poukazuje na to, že dle ustanovení § 20 původního zákona o komunikacích neměly být na vozovce a krajnicích dálnic, silnic a místních komunikací umísťovány předměty tvořící pevnou překážku. Na účelovou komunikaci se tento zákaz nevztahoval. Proto byla závora umístěna předchozím vlastníkem v souladu s právem a toto právo přešlo nyní na žalobce. Obecní úřad Nalžovice neprokázal žádný právní důvod k odstranění závory umístěné v souladu s právem. Neprokázal, že účelová komunikace na parc. č. 521/1 a 521/2 má charakter veřejné účelové komunikace. Rozhodnutí žalovaného považuje za nedostatečně odůvodněné, věcně nesprávné a vydané v rozporu s právními předpisy a tedy nezákonné a zkracující práva žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl a k námitce nesprávného zjištění skutkového stavu uvedl, že pevná překážka vytváří překážku v obecném užívání veřejně přístupné pozemní komunikace a že umístění překážky na pozemní komunikaci může povolit pouze silniční správní úřad na žádost vlastníka pozemní komunikace. Rozhodné je, že na pozemkových parcelách č. 521/1 a 521/2 existuje stavba pozemní komunikace a že tyto pozemky jsou řádně vedeny v evidenci jako účelová komunikace. Nebylo dohledáno rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu

dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích o omezení přístupu, proto se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Podle § 142 odst. 2 správní úřad nepostupuje, pokud může o vzniku či trvání právního vztahu, v daném případě zakládajícího skutečnost existence veřejně přístupné účelové komunikace, vydat osvědčení. Právní vztah o existenci účelové komunikace na uvedených pozemkových parcelách byl založen zápisem příslušného katastrálního úřadu a z dikce ustanovení § 9 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích lze osvědčit bez dalšího zákonné důvody existence veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Poukazuje na to, že v dané věci nebyla spornou skutečností ze zákona prokázaná existence veřejně přístupné účelové komunikace; předmětem žalobou napadeného řízení bylo protizákonné vytvoření pevné překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci a tím zabránění přístupu osobám, pro něž tato komunikace slouží jako jediná a nutná komunikační potřeba ke spojení jejich nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. K námitce, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci uvedl, že z ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že silniční správní úřad se otázkou, zda jde o účelovou komunikaci veřejně přístupnou nebo o účelovou komunikaci v uzavřeném prostoru či objektu musí zabývat v případě, vyvstanou-li o charakteru účelové komunikace pochybnosti, což se v daném případě nestalo. Není pravda, že by žalovaný daný právní vztah nezjišťoval, když z dikce ustanovení § 9 odst. 1, § 7 odst. 1 a ze zákonným způsobem katastrálním úřadem evidované účelové komunikace je zřejmé, že silniční správní úřad byl oprávněn daný právní vztah osvědčit v souladu s dikcí ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu. Odkázal také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, čj: 5 As 3/2009-76, dle kterého skutečnost, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce upravil právo cesty a jízdy formou věcného břemene nemusí vždy svědčit o tom, že neměl v úmyslu povolit neomezené užívání komunikace neurčitým okruhem osob. Za této situace je rozhodná vždy vůle vlastníka komunikace určit či věnovat ji obecnému užívání. Je tedy podstatné, zda byla či je komunikace vskutku třetími osobami alespoň s konkludentním souhlasem vlastníka nebo jeho předchůdcem užívána, a to nad rámec toho, co je vlastník povinen strpět podle svých soukromoprávních závazků. Právním předchůdcem žalobce byla společnost Technometra Radotín a účelová komunikace byla zřízena jako stavba, byť povolení ke stavbě a jejímu užívání není doloženo, jejíž faktické užívání nebylo z pohledu zákona č. 135/1961 Sb., žádným způsobem omezeno. Žalobkyně jako nástupce nemůže účinně namítat neplatnost souhlasu předchozího vlastníka s užíváním. Dále poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 9.1.2008, II.ÚS 268/06, bod 32.

K námitce nezákonnosti rozhodnutí odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu, dle kterých vydává silniční správní úřad samostatné deklaratorní rozhodnutí dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích tehdy, by-li podán takový návrh na určení charakteru veřejné komunikace, zároveň je však silniční správní úřad oprávněn i povinen posoudit si tuto otázku jako předběžnou, vystane-li v rámci jiného správního řízení, k němuž je příslušný. Působnost obecního úřadu nelze ve světle § 7 odst. 2 chápat úzce tak, že je dána pouze tam, vyjde-li v konečném důsledku najevo, že se v daném případě skutečně jedná o účelovou komunikaci veřejně přístupnou. Správní orgán nemůže v případě pochybností o charakteru účelové komunikace vést dokazování a následně, posoudí-li komunikaci jako neveřejnou, dospět k závěru, že nemá ve věci pravomoc rozhodnout, a že tudíž žádné správní řízení ani nevedl a vyřídit věc mimoprocesním způsobem, tedy vlastně připravit navrhovatele o adekvátní právní ochranu. Žalovaný má tedy pravomoc a tudíž povinnost o návrhu stěžovatelů na odstranění překážek z veřejně přístupné účelové komunikace rozhodnout. Pokud by dospěl k závěru, že se jedná o účelovou komunikaci veřejnosti nepřístupnou, je oprávněn návrh

zamítnout, v opačném případě, zjistí-li zároveň, že pevné překážky jsou na veřejně přístupné účelové komunikaci umístěny neoprávněně, jsou splněny podmínky pro to, aby stávajícímu vlastníkovu bylo nařízeno jejich odstranění. I kdyby žalovaný posoudil otázku charakteru účelové komunikace nesprávně, šlo by o vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí, nikoli jeho nicotnost z důvodu nedostatku pravomoci.

Městský soud v Praze v souladu s ustanovením § 34 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), vyrozuměl osoby, které by mohly být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech, a to jak vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že by toto rozhodnutí bylo zrušeno. Ve lhůtě stanovené soudem uplatnil právo osoby zúčastněné na řízení L. P., který ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že je vlastníkem pozemku p.č. 637/1 a 637/12 v k.ú. Nalžovické Podhájí a rozestavěné stavby srubového rekreačního objektu na pozemku 637/1. Stavba má řádně schválené a pravomocné ohlášení. Předmětné pozemky nabyly na základě kupní smlouvy od společnosti Technometra Radotín. Jednalo se o podnikový rekreační areál v chatové lokalitě OBOZ, sestávající se z pozemků, řady dřevěných chatiček a zděných objektů sloužící ke stravování a správě areálu. Uvedená lokalita je obsluhována prostřednictvím jediné příjezdové komunikace, mimo jiné na pozemcích parc.č. 507/1 ve vlastnictví obce Nalžovice, p.č. 521/2 ve vlastnictví žalobce, parc.č. 611/2 a 608/1 dalších vlastníků. Komunikace obsluhuje nemovitosti různých vlastníků. Z minulosti je na vjezdu do areálu umístěna na příjezdové komunikaci kovová závora s nápisem cizím vstup zakázán, která však po rozprodeji původně uzavřeného areálu různým vlastníkům v roce 2005 ztratila význam a přestala být užívána. Nachází se na cestě na pozemku p.č. 521/2 ve vlastnictví žalobce. V létě 2007 projevil žalobce zájem, aby mu převedl své pozemky, ten to ale odmítl. Na odmítnutí žalobce reagoval tak, že v červnu 2008 shora uvedenou kovovou závoru spustil a uzamkl s tím, že ostatním vlastníkům nemovitosti s výjimkou pana P. opatřil klíče od závory. Pan P. tak neměl příjezd na své pozemky a nemohl dokončit rozestavěnou stavbu srubu. Pan P. odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16.5.2011, čj: 2 As 44/2011-99. Pokud by existovala jiná cesta, nenechal by pan P. rekreační objekt po dobu bezmála tří let v rozestavěném stavu. Předmětná cesta byla od roku 2005 až do uzavření závody žalobcem v létě 2008 veřejností volně užívána, což prokazuje i hrubá stavba rekreačního domku, kterou pan P. od roku 2007 až do uzavření závory vybudoval. K námitce žalobce, že pan P. může své nemovitosti řádně užívat i bez předmětné cesty na základě věcného břemene chůze a jízdy po jiných pozemcích konstatuje osoba zúčastněná na řízení, že předchozí spoluvlastníci pozemků žalobce mimo jiné parc. č. 507, 526 a 1275 skutečně zřídili pro něj bezplatně věcné břemeno chůze a jízdy k uvedeným parcelám, ale že se ve skutečnosti na těchto pozemcích nachází zcela neprůchodná a neprůjezdná rokle, čehož si je žalobce velmi dobře vědom. K tomu, zda byl udělen souhlas žalobce s užíváním konstatoval, že status veřejně užívané účelové komunikace získala předmětná cesta aktem rozprodeje rekreačního areálu a z toho lze nepochybně dovodit konkludentní souhlas původního vlastníka cesty, že tato komunikace bude novými vlastníky rekreačních objektů užívána, když jiný přístup k jejich nemovitostem neexistoval. Předmětná závada byla po rozprodeji areálu v roce 2005 otevřena a veřejné užívání cesty akceptoval i předchozí vlastník pan J. H., rovněž žalobce zpočátku akceptoval daný stav, a to až do června 2008. Konkludentním souhlasem s užíváním cesty veřejnosti se dle judikatury rozumí takový stav, kdy vlastník nevyjádřil s tímto užíváním kvalifikovaný nesouhlas (viz rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, čj: As 27/2009 nebo ze dne 22.12.2009, čj: 1 As 76/2009). Kvalifikované právní kroky k omezení přístupu veřejnosti na předmětnou cestu ale žádný z předchůdců žalobce nepodnikl. Dále osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že předmětná cesta probíhá nejen na pozemku žalobce (v délce 100 metrů), ale i na pozemcích dalších vlastníků včetně obce Nalžovice, kteří byli s užíváním cesty veřejností vždy srozuměni. Od října 2005 do června 2008 byla

předmětná cesta běžně užívána veřejností a to za tichého souhlasu žalobce i předchozího vlastníka. Dále odkázal na závěr Ústavního soudu uvedený v nálezu II. ÚS.268/6 o tom, že není třeba souhlasu nového vlastníka, pokud byl souhlas udělen vlastníky předchozími, byť i jen konkludentně. Pokud byla účelová komunikace zřízena v souladu s vůlí vlastníka, nemůže její vlastník jednostranným vyhlášením zamezit jejímu obecnému užívání. Zdůraznil, že žalobce nerespektoval předběžné opatření stavebního úřadu o otevření závody, dobrovolně nesplnil pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010 o odstranění závory a poté, co byla závora odstraněna až na základě exekučního příkazu ze dne 21.2.2011, ji žalobce svévolně obnovil a zčásti odstranil teprve až na základě zahájení dalšího správního řízení se žalobcem a pohrůzkou uložení správní pokuty. Osoba zúčastněná na řízení je přesvědčena o tom, že takovéto jednání žalobce, který se snaží využít své vlastnické právo k šikanování jiného a pohrdá rozhodnutími orgánů státní správy a samosprávy je v rozporu s dobrými mravy a nemůže požívat právní ochrany. K tvrzení žalobce, že obec Nalžovice měla v rozhodnutí o předběžném opatření sdělit, že se nejedná o veřejnou komunikaci, uvedl, že v předběžném opatření vyjádřila obec předběžně názor, že se v daném případě nejedná o veřejnou komunikaci, ale o místní komunikaci účelovou, přičemž dle § 6 zákona č. 13/1997 Sb. je místní komunikace vždy veřejně přístupnou pozemní komunikací. Není pravdou, že by Obecní úřad Nalžovice rozhodoval pouze na základě stavu zápisu v katastru nemovitostí, ale naopak bylo to na základě věrně zjištěného skutkového stavu dle listin a místních šetření. Potřeba a zájem majitelů chat obsluhovaných předmětnou komunikací zřídít k jejímu užívání věcné břemeno v roce 2010, tedy v době, kdy už léta tuto komunikaci volně užívali, byla dána především obavou, aby žalobce vůči nim nepostupoval stejně svévolně jako proti panu P., když závoru v polovině roku 2008 uzavřel a uzamkl, přičemž ostatním, na rozdíl od pana P., dal od závory klíče. Potřeba a zájem ostatních vlastníků nemovitosti zřizovat věcné břemeno chůze a jízdy k již existující cestě nebyl rozhodně dán tím, že by tyto vlastníci považovali cestu, kterou až dosud užívali, za neveřejnou, ale z obavy, aby neskočili jako pan P. Osoba zúčastněná na řízení se tedy ztotožnila se závěrem žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

U jednání soudu účastníci i osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním úřadem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

L. P. podal návrh na rozhodnutí dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, kterým se domáhal odstranění železné závory umístěné na pozemku parc. č. 521/2 v k.ú. Nalžovické Podhájí, obec Nalžovice, který je vlastnictvím žalobce. Po zahájení řízení rozhodl o návrhu Obecní úřad Nalžovice dne 29.6.2010 tak, že uložil žalobci, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozhodnutí odstranil pevnou překážku – závoru na pozemku parc. č. 521/2 v k.ú. Nalžovické Podhájí, obec Nalžovice, neboť podaný návrh shledal důvodným. Zjistil, že k pozemkům ve vlastnictví navrhovatele L. P. č. 637/1 a parc. č. 637/12, jakož i k dalším pozemkům ve vlastnictví dalších osob, není možný průchod a průjezd po jiné komunikaci než komunikaci na pozemku parc. č. 521/2. Správní orgán si vyžádal smlouvu o zřízení věcného břemene, ze které zjistil, že k pozemku v jeho vlastnictví sice bylo zřízeno věcné břemeno, ale po pozemcích, kde nejenže žádná komunikace nevede, ale navíc tyto pozemky nelze ani na komunikaci jakkoli upravit, neboť se jedná o rokli, která pro průjezd nebo pro průchod je zcela nezpůsobilá. Pozemky parc. č. 521/1 a 521/2 jsou druhem určeny jako ostatní plocha a způsobem využití pak jako ostatní komunikace. Z této skutečnosti správní orgán dovodil, že předmětná účelová komunikace splňuje zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace

dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pravidlo stanovené v § 29 odst. 2 je nutno dle správního orgánu vztáhnout i na účelové komunikace. Ukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13.6.2009 čj: 5 As 3/2009, dle kterého může být užívání veřejně přístupné účelové komunikace omezeno, ale nemůže se tak dít svémocně, ale pouze způsobem předvídaným v § 7 odst. 1, tedy rozhodnutím silničního správního úřadu na návrh vlastníka účelové komunikace, pokud je to nezbytné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka. V takovém řízení musí silniční správní úřad přihlížet k oprávněným zájmům dosavadních uživatelů dané komunikace, zvláště pak těch, kteří ji využívají pro přístup ke svým nemovitostem. K rozhodnutí o odstranění závory přistoupil správní orgán také z důvodu bezpečnosti, neboť její ponechání brání možnosti zásahu např. lékařské služby, požárníků či policie.

Proti tomuto rozhodnutí podal INVEST IN REAL odvolání, ve kterém argumentuje v podstatě shodně jako v podané žalobě. Své odvolání ještě doplnil, o výpis z katastru nemovitostí, přičemž ze zápisu práva odpovídajícího věcnému břemeni k parc. č. 521/2 dovozuje, že se nejedná o cestu veřejnou, neboť k veřejné komunikaci nelze věcné břemeno zřídit.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.11.2007, čj: 6 Ans 2/2007-128 dovedl, že ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích se vztahuje i na veřejně přístupné účelové komunikace. Dále konstatoval, že dle výpisu Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj je potvrzena existence pozemku parc. č. 521/1 a 521/2 pod druhem ostatní plocha a se způsobem využití ostatní komunikace. Tento zápis osvědčuje v souladu s úpravou dle § 4 odst. 4 písm. e) vyhlášky č. 26/2007, a přílohou č. 2 této vyhlášky o evidenci daných pozemkových parcel s odkazem na § 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., existenci účelové komunikace a není tak třeba další osvědčování existujícího stavu. Jelikož předmětná účelová komunikace splňuje zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1 a příslušný silniční správní úřad nerozhodl žádným rozhodnutím o návrhu vlastníka účelové komunikace upravit nebo omezit veřejný přístup na tuto účelovou komunikaci dle § 7 odst. 2, osvědčil předmětný právní vztah, tj. existenci veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. V daném případě není zapotřebí deklarovat existující právní vztah, tj. existenci veřejně přístupné účelové komunikace na dotčených pozemkových parcelách ve sporném řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu, protože silniční správní úřad může dle odst. 2 ustanovení takovou skutečnost osvědčit. Pokud by chtěl vlastník účelové komunikace tuto komunikaci prohlásit za veřejně nepřístupnou, musel by podat silničnímu správnímu úřadu návrh na prohlášení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace, pokud výše uvedená pozemková parcela již nesplňuje podmínky dané zákonem pro obecné užívání. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 15.11.2007 čj: 6 Ans 2/2007-128 uvedl, že ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správního rozhodnutí ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází veden v katastru nemovitostí a či jak je evidován v minulosti. Podstatné je, zda splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1, tedy zda jde o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží k propojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dále poukázal, že předmětem odvolacího řízení nejsou skutečnosti, které se týkají úpravy podle stavebního zákona, které mohly být uplatněny formou námitek v příslušném územním či stavebním řízení.

Žalobce v podané žalobě k popisu skutkového děje a dosavadního řízení uvedl, že nabyl parcelu parc. č. 521/2 jako vydražitel v exekuční věci EX 383/2004, že na parcele byl umístěn nápis cizím vstup zakázán a zvedací závora, jelikož se jednalo o původní uzavřenou rekreační chatovou oblast OBOZ patřící Technometře Radotín. Uvedl, že žádný z vlastníků nikdy nedal souhlas k tomu, a to ani konkludentní, aby se uvedená parcela užívala veřejně. Dne 4.12.2009 oznámil Obecní úřad Nalžovice jako silniční úřad zahájení řízení o odstranění pevných překážek, že dne 18.3.2010 bylo vydáno předběžné opatření otevřít kovovou závoru na cestě na pozemku a umožnit tak volný průchod a průjezd po předmětné komunikaci k pozemkům pana P. a že pan P. má zajištěn přístup ke svým pozemkům jiným způsobem, a to na základě věcného břemeno zřízeného s předchozím vlastníkem povinných parcel 507, 526 a 1275, které jsou nyní ve vlastnictví žalobce.

Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení, které jejich vydání předcházelo, v mezích žalobních návrhů, kterými je vázán (viz ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Základní spornou otázkou mezi účastníky je, zda komunikace nacházející se na pozemku parc. č. 521/2 v k.ú. Nalžovské Podhájí je neveřejnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 2 silničního zákona, jak tvrdí žalobce, nebo účelovou komunikací veřejně přístupnou, a to dle názoru žalovaného i osoby zúčastněné na řízení. Uložit povinnost dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích spočívající v odstranění pevné překážky – závory je možné pouze v případě, že se na předmětném pozemku nachází veřejně přístupná pozemní komunikace.

Při hodnocení důvodnosti podané žaloby soud vycházel z následující právní úpravy :

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích (dále jen „ zákon o pozemních komunikacích“) je místní komunikace veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce.

Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.

Podle odst. 2 je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

Podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

Žalobce v podané žalobě tvrdí, že komunikace na pozemku č. 521/2 nesplňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, když neslouží ke spojení nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi, protože se nachází v uzavřené chatové oblasti a nikam nevede, a že vlastníci sousedících rekreačních chat mají přes daný pozemek zřízeno věcné břemeno, z čehož dovozuje, že jsou si vědomi, že jde o komunikaci neveřejnou.

Z výpisu z katastru nemovitostí, který je součástí spisového materiálu, je patrné, že pozemek parc. č. 521/2 v k.ú. Nalžovické Podhájí je ostatní komunikací, a to podle ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích komunikací účelovou. Takovou účelovou komunikací se pozemek stává ze zákona, splňuje-li znaky účelové komunikace stanovené v tomto ustanovení, tedy slouží-li ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi.

Pro projednávanou věc je podstatné, že předmětná komunikace vede územím, které je bývalým rekreačním areálem, který již v současné době netvoří uzavřený celek, neboť pozemky nacházející se v původním podnikovém rekreačním areálu chatové lokality OBOZ byly rozprodány v roce různým vlastníkům. Pokud tak původní vlastník Technometra Radotín a.s. učinil, je z toho patrné, že byl srozuměn s tím, že příjezdovou komunikaci, která jako jediná vedla k prodávaným pozemkům, budou tito noví majitelé nadále volně užívat. Závora byla otevřena i v době, kdy pozemek parc.č. vlastnil J. H., od něhož v rámci exekuce nabyt v roce 2007 uvedenou parcelu žalobce.

Žalobce namítá, že žádný z vlastníků, tedy on, ani jeho právní předchůdci nikdy nedali souhlas k tomu, a to ani konkludentní, aby se uvedená parcela užívala veřejně. Své tvrzení ale nijak neprokazuje. Naopak průběhu řízení bylo prokázáno, že cesta na pozemku 521/2 byla vždy užívána nejen původním vlastníkem pozemků Technometra Radotín a.s., po té J. H., a následně žalobcem, ale i vlastníky sousedících nemovitostí. Proti obecnému užívání pozemku jako přístupové komunikace k těmto dalším nemovitostem právní předchůdci žalobce neuplatnil žádné námitky. Žádné konkrétní námitky pak neuplatnil po určitou dobu ani žalobce sám. Naopak je patrné, že od roku 2005, kdy došlo k prodeji parcel a otevření areálu, až do června roku 2008, kdy žalobce spustil závoru sloužící původnímu rekreačnímu areálu, sloužila komunikace volně i ostatním vlastníkům sousedících pozemků. Z uvedeného vyplývá, že po určitou dobu jak žalobce, tak i jeho právní předchůdci konkludentně souhlasili s tím, aby majitelé okolních nemovitostí předmětnou komunikaci užívali. Lze říci, že žádný z vlastníků komunikace neučinil žádná opatření, ani neprojeví vůli směřující k tomu, že by zakázali nebo znemožňovali užívání této komunikace ve prospěch veřejnosti, konkrétně ve prospěch subjektů, kteří nebyli vlastníky této komunikace, ale kteří ji z důvodu nutnosti zajištění spojení používali. Z uvedeného tedy vyplývá, že právní předchůdci žalobce tím, že užívání pozemku dalšími osobami strpěli, dali konkludentní souhlas s užíváním komunikace na pozemku parc. č. 521/2 a tento souhlas je závazný i pro žalobce jako jejich právního nástupce.

Městský soud přitom vycházel také ze rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, č.j. 1 As 76/2009 – 60, ve kterém dospěl k závěru, že jestliže vlastník se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace. Obecné užívání pozemní komunikace nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným úkonem vlastníka,

jenž takový souhlas udělil, ani jeho právního nástupce. Nutno upozornit, že souhlas vlastníka nemusí být projevem výslovně, obvykle totiž půjde o souhlas vyjádřený konkludentně. Pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí tedy, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace. Naproti tomu v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku. Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním. Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, na kterém leží účelová komunikace. Tyto osoby tedy nejsou oprávněny komunikaci ze své vůle bez dalšího uzavřít (srov. též § 7 odst. 1 *in fine* zákona o pozemních komunikacích).

Vzhledem k učiněnému závěru soud, který učinil o vyjádřeném konkludentním souhlasu vlastníků pozemku, na kterém se nachází předmětná komunikace, a o vzniklé nutné komunikační potřebě, považoval soud za nadbytečný výslech svědka J. B., který se měl dle žalobce vyjádřit k tomu, jaká byla situace na pozemku v roce 1996, případně 1997. Soud má zato, že by učiněné zjištění nemohlo mít vliv na zjištěný skutkový stav, když v průběhu řízení nebylo nikým rozporováno, že až do rozprodání pozemků roku 2005 se jednalo o uzavřený areál se závorou.

K závěru o tom, že komunikace vedoucí přes pozemek parc. č. 521/2 je veřejně přístupnou účelovou komunikací nasvědčuje i skutečnost, že předmětná komunikace umožňující přístup k pozemku m.j. ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, probíhá nejen na pozemku žalobce, ale i na dalších pozemcích parc.č. 507/1, 608/1 a 611/2, tedy pozemcích ve vlastnictví i jiných vlastníků, např. Obec Nalžovice, kteří užívání cesty veřejností nijak nebrání.

Žalovaný tak správně poukázal na to, že pokud by chtěl vlastník účelové komunikace tuto komunikaci prohlásit za veřejně nepřístupnou, musel by podat silničnímu správnímu úřadu návrh na prohlášení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace, tedy vyjádřit kvalifikovaný nesouhlas. To ale ani žalobce, ani jeho právní předchůdci neučinili. Za této situace je tedy nutné dospět k závěru, že žalobce nemohl jednostranným úkonem – zřízením závory - začít bránit v užívání pozemku těm, kteří ho roky bez problémů používali. Rozhodnutí o odstranění závory je tedy namístě. A to zejména za situace, kdy je splněna podmínka komunikační nezbytnosti, resp. neexistuje jiná alternativa přístupu. Z předložených dokumentů a map je evidentní, že jediná přístupová komunikace k pozemku osoby zúčastněné na řízení je cesta vedoucí přes pozemek ve vlastnictví žalobce. I splněním této podmínky se správní orgány zabývaly. Prvostupňový správní orgán poukázal na to, že osoba zúčastněná na řízení sice uzavřela smlouvu o zřízení věcného břemene, ale že věcné břemeno bylo zřízeno po pozemcích, kde žádná komunikace nevede a navíc tyto pozemky nelze na komunikaci nijak upravit, neboť se jedná o rokli, která je pro průjezd či průchod zcela nezpůsobilá. Prokazatelně tedy jiný přístup na pozemky osoby zúčastněné na řízení neexistuje.

Žalobce také namítá, že k veřejné komunikaci nelze zřídit věcné břemeno. Zde soud poukazuje na to, že pokud žalobce s některými majiteli po určité době, kdy komunikace byla volně užívána i majiteli sousedních chat a pozemků, uzavřel dohody o zřízení věcného břemene průchodu a průjezdu, nemůže tato dohoda nijak změnit existující stav veřejně užívané komunikace. Skutečnost, že věcné břemeno bylo zřízeno až po letech užívání pozemku majiteli sousedících nemovitostí zcela bez omezení nasvědčuje tomu, že tito

majitelé dohodu o zřízení věcného břemene v roce 2010 podepsali skutečně z obavy, že by jim žalobce mohl zabránit v příchodu k jejich nemovitostem. Jak soud již ale výše uvedl, zřízení věcného břemene nemohlo změnit právní status účelové komunikace, tedy její veřejný charakter.

Pokud žalobce argumentuje rozhodnutím o předběžném opatření, ze kterého dovozuje, že v něm obec Nalžovice dne 18.3.2010 učinila závěr, že v případě komunikace vedené přes pozemek parc. č. 521/2 se nejedná o veřejnou komunikaci a že následně svůj názor změnila, nelze se s tímto závěrem ztotožnit. Obec Nalžovice v rozhodnutí o předběžném opatření zmínila, že se v daném případě jedná o místní komunikaci účelovou a současně uvedla, že se nejedná o veřejnou komunikaci. K tomu může soud pouze poznamenat, že šlo jednak o rozhodnutí předběžného charakteru, které nebylo pro rozhodnutí ve věci samé nijak závazné a navíc je v tomto rozhodnutí uvedena úvaha, která si protiřečí a o ničem nevypovídá. Obec Nalžovice zde v jedné větě uvádí, že jde o neveřejnou komunikaci a současně, že jde o místní komunikaci účelovou. Z ust. § 6 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ale výslovně vyplývá, že místní komunikace je veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce. Správní orgán tak dospěl k dvěma naprosto protikladným závěrům, a to navíc v rozhodnutí, které není předmětem soudního přezkumu. Pokud následně správní orgán při rozhodování ve věci samé o odstranění závory dospěl k závěru o veřejném charakteru komunikace, nelze tento závěr považovat za odporující závěru uvedenému v rozhodnutí o předběžném opatření. Ani tato námitka žalobce tak není důvodná.

Správní orgány se podrobně zabývaly konkrétní situací a hodnotily, zda daná konkrétní komunikace vedoucí přes pozemek parc. č. 251/2 v k.ú. Nalžovické Podhájí je či není veřejně přístupnou komunikací. Přitom vycházely nejen z výpisu z katastru nemovitostí, když z předloženého správního spisu je patrné, že bylo svoláno jednání zúčastněných stran i vykonána místní šetření. Navíc je patrné, že prvostupňovému orgánu je stav na místě sám znám z úřední činnosti.

Žalobce také namítá nezákonnost rozhodnutí, neboť podle něj se ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nevztahuje na účelové komunikace a nelze tak podle tohoto ustanovení žalobci uložit odstranění překážky tak, jak to učinil žalovaný. Žalobce připustil existenci závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.11.2007, č.j. 6 Ans 2/2007 – 128, ale vyjádřil přesvědčení, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu rozšířit pravomoc silničního správního orgánu též na účelové komunikace nacházející se na soukromých pozemcích, tak by to v uvedeném ustanovení učinil. Městský soud v Praze ale neshledal důvody, proč by se v tomto případě měl odchýlit od závěrů uvedených v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Proto pokud žalovaný rozhodl dle ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a uložil žalobci odstranění překážky z účelové komunikace, postupoval správně a jeho rozhodnutí městský soud nezákonným neshledal.

Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6 Ans 2/2007 – 128 také vyplývá závěr o tom že, působnost obecního úřadu jakožto silničního správního úřadu „ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací“ dle § 40 odst. 5 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v sobě zahrnuje i pravomoc tohoto silničního správního úřadu v pochybnostech posoudit, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, či o neveřejnou účelovou komunikaci umístěnou v uzavřeném prostoru či objektu (§ 7 odst. 2 téhož zákona). Vystane-li otázka charakteru účelové komunikace v

řízení o návrhu na odstranění pevné překážky z této komunikace, posoudí ji silniční správní úřad jako otázku předběžnou a v závislosti na tom o návrhu meritorně rozhodne.

S ohledem na uvedené tak není důvodná ani námitka žalobce, že obec Nalžovice měla jako silniční správní úřad o tom, zda se jedná o veřejně přístupnou komunikaci, vydat samostatné rozhodnutí. Naopak správní orgán postupoval v souladu s citovaným závěrem, pokud si otázku charakteru komunikace posoudil jako předběžnou v rámci řízení odstranění překážky na komunikaci.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení její právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu